

Jeg ved godt, at man synes, det er træls at høre på, og at man synes, det ikke kommer sagen ved, men det gør det i det virkelige arbejde. Ude i kommunerne og i amtskommunerne er det altså meget vigtigt, at der er tilstrækkelige ressourcer til, at man kan løfte de opgaver, man bliver pålagt af Folketinget, og de opgaver, man pålægger sig selv, for at sikre børn og unge nogle ordentlige vilkår.

Kl. 18.50

I forhold til det her beslutningsforslag er Enhedslisten positivt indstillet. Jeg vil ikke gå i detaljer med, hvor stor en del af det, der er skitseret her, der faktisk allerede er indeholdt i den nuværende lovgivning, for det er fint at få det vendt i det videre udvalgsarbejde.

Det kan også være fint at få sikret, at de handleplaner for det forebyggende arbejde, som allerede ligger i journalerne – fordi der jo er notatpligt og også pligt til at drøfte det med forældrene og med børnene – bliver synliggjort. Det kan være fint nok at få det synliggjort i nogle selvstændige handleplaner, som man kan tage både børn og forældre i ed på.

Men jeg synes, man skal gøre sig klart, at det altså ikke gør det alene, at man overflytter den del af arbejdet til en selvstændig blanket. Det, der er det vigtige i denne sammenhæng, er, at der er tid og ressourcer til det grundige undersøgelsesarbejde og til dialogen med familierne og til at støtte familierne, dels til at finde deres egne løsninger så langt hen ad vejen, de kan det, dels til at få hele det netværk, der er omkring familien, til at blive aktivt.

Det koster altså nogle ressourcer, det ved vi erfaringsmæssigt. Der er mange kommuner, der har prøvet det af gennem rigtig mange år, både at have et tæt distriktssamarbejde og et tæt netværksarbejde omkring de enkelte familier. Men så bliver det droslet ned igen periodisk, når økonomien strammer til, og når man ender med, at sagsbehandlere har så mange familier, at de simpelt hen ikke kan nå det hele, men bare løber fra anbringelsessag til anbringelsessag, så de bliver nødt til at nedprioritere det forebyggende arbejde, som vi har snakket meget om i dag.

Jeg synes, man skal gøre sig klart, at den situation, der er i kommunerne i øjeblikket, er ret desperat. Grundtakstmodellen og presset på kommunernes økonomi har gjort, at man faktisk fra ledelsesside gør sig ret store anstrengelser for at se, hvordan man kan spare på det forebyggende arbejde, kan spare på anbringelser eller

kan hjemtage opgaver til kommunerne for at billiggøre de tiltag, der er.

Det er ikke noget, man ynder at tale så meget om i Folketinget. Herinde lyder det altid, som om folk i kommunerne bare er idioter, og hvis de bare makkede ret, var det snildt nok. Man glemmer fuldstændig at se på, at de ressourcer, man fra Folketingets side lægger ud til kommuner og amtskommuner, langt hen ad vejen er afgørende for den indsats, der ydes.

Jeg tror, man skal være klar over, at i hovedparten af landets kommuner er der faktisk et ret vidt forgrenet forebyggende arbejde, dagbehandlingsprojekter osv., som har nogle gode resultater. Man kunne nå meget længere, hvis man understøttede det økonomisk, og hvis man understøttede nogle af de gode ting, der er i gang.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Jeg er helt enig i fru Pernille Falcons beskrivelse af, at der ude omkring i kommunerne findes meget vidt forgrenede forebyggende indsatser allerede i dag. Bare fordi noget ikke står i en forebyggende handleplan, kan det jo godt være forebyggende alligevel.

Mit spørgsmål går på, om den forebyggende indsats betaler sig, hvilket vi også var inde på tidligere under debatten. Der er fru Pernille Falcon inde på, at det skal være over et langt forløb, hvor man skal køre med både den forebyggende indsats og med det professionelle behandlernet.

Jeg vil spørge Enhedslistens ordfører: Kan man forestille sig, hvis man har et tilstrækkelig langt forløb, at man på et tidspunkt bryder den onde cirkel, bryder den sociale arv, og kommer dertil, hvor man begynder at løse sagerne også for den næste generation?

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Inden vi bryder ud i englesang og flyver bort alle sammen, vil jeg sige, at jo, det tror jeg da er rigtigt, selvfølgelig hjælper det for de konkrete familier, man laver et stykke forebyggende arbejde sammen med. Det er jo et samarbejde, man har med familierne for at ændre udviklingen, sådan at både de voksne og børnene kan trives bedre. Men det, der er problemet i øjeblikket, er, at fødekæden altså er lidt for aktiv.

Kl. 18.55

Det, der er et af problemerne, er bl.a. – det kommer vi ind på under et senere punkt på dagsordenen – at i den primære forebyggelse i